

Sygn. akt I C 203/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Kirsch

Protokolant: p. o. sekr. sąd. Agata Masternak

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2023 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. K. i A. K.

o zapłatę

powództwo w stosunku do pozwanych M. K. i A. K. oddala,

zasądza od powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanych M. K. i A. K. kwoty po 2.717 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 203/23

UZASADNIENIE

W dniu 9 listopada 2022 r. wpłynął do Sądu Okręgowego w Siedlcach pozew (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie, że pozwani M. K. i A. K. zobowiązani są zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 84.775,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu.

Szczegółowe uzasadnienie pozwu znajduje się na kartach od 4v do 6v akt sprawy.

W dniu 29 listopada 2022 r. w sprawie I Nc 134/22 Sąd Okręgowy w Siedlcach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 66).

W dniu 9 stycznia 2023 r. wpłynął do akt sprawy sprzeciw pełnomocnika pozwanych od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, w którym pozwani zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, nie uznali powództwa i wnieśli o jego oddalenie, a także zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 74-74v). W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanych zarzucił przede wszystkim brak wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem oraz jego przedwczesność. Pełnomocnik pozwanych w tym zakresie stwierdził, że pozwani **nie zostali prawidłowo wezwani do zapłaty w terminie nie krótszym niż 14 dni i nie zostali poinformowani o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia**.

Szczegółowe uzasadnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty znajduje się na kartach od 74v do 78 akt sprawy.

W dniu 24 lutego 2023 r. wpłynęło do akt pismo procesowe pełnomocnika powoda stanowiące odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnika pozwanych. Pełnomocnik powoda stwierdził w szczególności, że powodowy Bank prawidłowo przeprowadził wobec pozwanych (dłużników) tzw. procedurę upominawczą i w tym zakresie wskazał, że w dniu 11 lipca 2019 r. doręczona została pozwanym przesyłka rejestrowana numer (...), zawierająca pismo z dnia 4 lipca 2019 r., w którym powodowy Bank wezwał pozwanych do zapłaty zaległości w terminie 14 dni, a także poinformował ich o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Szczegółowe uzasadnienie pisma pełnomocnika powoda znajduje się na kartach od 91v do 95v akt sprawy.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 6 listopada 2015 r. poprzednik prawny powodowego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwani M. K. oraz A. K. zawarli umowę nr (...) kredytu w rachunku bieżącym w złotych zabezpieczonego hipoteką (...), mocą której powód udzieli pozwanym kredytu w kwocie 100.000 zł na okres od dnia 6 listopada 2015 r. do dnia 5 listopada 2020 r.

W związku z zaprzestaniem terminowej spłaty zobowiązania przez pozwanych, w dniu 4 lipca 2019 r. poprzednik prawny powodowego Banku sporządził pismo zatytułowane „ostateczne wezwanie do zapłaty”, w którym wezwał pozwanych do natychmiastowej zapłaty wymagalnej należności, wyznaczył w tym zakresie 14 dni roboczych od dnia otrzymania niniejszego wezwania, zapowiedział możliwość wypowiedzenia umowy w przypadku, gdy powstała zaległość nie zostanie spłacona w terminie, a także poinformował pozwanych o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W piśmie wskazany został adres pozwanych: „K. M. A. (...), (...)- (...) S.”.

Do pisma pełnomocnika powoda z dnia 17 lutego 2023 r. załączone zostało wygenerowane przez powodowy Bank zestawienie, w którym pod liczbą porządkową „ (...)” widnieje informacja o doręczeniu w dniu 11 lipca 2019 r. pozwanym przesyłki rejestrowanej o numerze „ (...)” (k. 119).

W pismach z dnia 30 grudnia 2019 r. Bank złożył pozwanym M. K. i A. K. oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Pisma zostały nadane przesyłkami poleconymi na adres „ (...), (...)-(...) S.” i pokwitowane przez M. K. jako odebrane w dniu 3 stycznia 2020 r.

W pismach z dnia 21 lipca 2020 r. Bank skierował do pozwanych na powyższy adres przedsądowe wezwania do zapłaty. Pisma zostały odebrane w dniu 27 lipca 2020 r. przez domownika E. K.. Przedsądowe wezwania do zapłaty ponownie skierowane zostały do pozwanych w pismach datowanych na dzień 27 maja 2022 r. Pisma zostały odebrane przez M. K. w dniu 2 czerwca 2022 r.

W dniu 3 listopada 2022 r. powodowy Bank wystawił dokument w postaci „oświadczenia dotyczącego wysokości dochodzonego zadłużenia, w którym ustalił wysokość wymaganego zadłużenia pozwanych na kwotę 84.775,63 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: umowy nr (...) kredytu w rachunku bieżącym z dnia 6 listopada 2015 r. (k. 7-10v), pisma stanowiącego ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 4 lipca 2019 r. (k. 13), pisma stanowiącego wypowiedzenie wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 30 grudnia 2019 r. i dowodów doręczenia (k. 14-17), przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 21 lipca 2020 r. i dowodów doręczenia (k. 18-21), przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 27 maja 2022 r. i dowodów doręczenia (k. 22-25), oświadczenia dotyczącego wysokości dochodzonego zadłużenia (k. 27).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zapisów umowy z dnia 6 listopada 2015 r. nie ulegało wątpliwości, że pozwani M. K. i A. K. zobowiązali się do spłaty zaciągniętego kredytu w wysokości 100.000 zł w okresie do dnia 5 listopada 2020 r. Zobowiązani byli również do wykorzystania kredytu zgodnie z jego przeznaczeniem, a także utrzymywania wpływów na rachunek bieżący w wysokości 3.000 zł w okresach miesięcznych.

Z uwagi na to, że zasadniczym zarzutem zgłoszonym przez pełnomocnika pozwanych był brak wymagalności dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia, w pierwszej kolejności należało ustalić, czy doszło do prawidłowego wypowiedzenia umowy kredytu i tym samym – prawidłowego postawienia zadłużenia wobec pozwanych w stan natychmiastowej wymagalności.

Procedura wypowiedzenia umowy kredytu bankowego uregulowana jest ramowo w art. 75 i następnych ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Ustęp 1 i 2 powyższego artykułu, w wersji ustawy obowiązującej w dacie wypowiedzenia pozwanych umowy (grudzień 2019 r.), stanowiły – „w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu; termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni”. W przypadku umowy zawartej pomiędzy stronami, uzupełnienie zapisów ustawowych w zakresie warunków wypowiedzenia umowy, stanowiła regulacja zawarta w paragrafie 10 umowy z dnia 6 listopada 2015 r.

W świetle obowiązujących ówczynie regulacji ustawowych i umownych nie budzi wątpliwości, że warunkiem koniecznym do skutecznego dochodzenia w niniejszej sprawie określonej w pozwie należności, było uprzednie prawidłowe przeprowadzenie przez poprzednika prawnego pozwanego Banku procedury zmierzającej do wypowiedzenia umowy kredytu, a tym samym doprowadzenie do ziszczenia się przesłanki **wymagalności zadłużenia**, co – jak wskazano powyżej – następowało w ostatnim dniu upływu terminu wypowiedzenia umowy.

Dokonując oceny przeprowadzonej przez poprzednika prawnego powodowego Banku procedury wypowiedzenia umowy, nie można było stracić z pola widzenia takiej oto okoliczności, że na mocy art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 września 2015 r. zmieniającej z dniem 27 listopada 2015 r. ustawę Prawo bankowe, **„dodany został do przepisów ustawy art. 75c**. Przepis ten obowiązywał w 2019 roku, kiedy to Bank przeprowadził procedurę wypowiedzenia pozwanych umowy kredytu, i stanowił on, iż – „ust. 1) jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych; ust. 2) w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia”.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że kredytodawca Bank (...) S.A. z siedzibą w W. nie zachował wobec pozwanych M. K. i A. K. trybu wynikającego z art. 75c ustawy Prawo bankowe. Z przedłożonych w sprawie przez powoda dokumentów nie wynika bowiem, aby powód przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej skutecznie wezwał pozwanych do dokonania spłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych, a także by poinformował ich o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód nie wykazał zatem, by dochował wymogów z art. 75c Prawa bankowego. Wprawdzie powyższy przepis został dodany do ustawy Prawo bankowe już po zawarciu przez strony w dniu 6 listopada 2015 r. umowy o kredyt, a mianowicie ustawą z dnia 25 września 2015 r. i wszedł w życie w dniu 27 listopada 2015 r., ale niewątpliwie ma on zastosowanie także do umów zawartych przed nowelizacją ustawy. Ustawa nie zawierała przepisów przejściowych dotyczących umów kredytowych zawartych przed tą datą, a zatem znajduje zastosowanie do wszystkich trwających kontraktów. Należy podkreślić, że art. 12 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe, wyznaczał m.in. bankom termin 30 dni od daty wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy, na dostosowanie ich działalności do wymagań określonych w art. 75c ustawy. Obowiązek nałożony na banki i wynikający z treści art. 12 ustawy dotyczył zatem również umów „niewypowiedzianych” w dniu wejścia w życie tejże ustawy. W niniejszej sprawie Bank (...) S.A. z siedzibą w W. usiłował dokonać wypowiedzenia umowy kredytu w pismach z dnia 30 grudnia 2019 r., a zatem procedura wypowiedzenia powinna być zgodna ze znowelizowanym art. 75c ustawy Prawo bankowe. Nie ulega wątpliwości, że poprzednik prawny powodowego Banku miał możliwość zastosowania w umowie rozwiązań korzystniejszych dla kredytobiorców, ale nie było możliwe odstępianie od obowiązku wezwania pozwanych do zapłaty powstałego zadłużenia w minimum 14-dniowym terminie oraz od obowiązku poinformowania kredytobiorców o możliwości złożenia w powyższym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Stąd wniosek, że w przypadku, gdy przesłanki wynikające z art. 75c ustawy Prawo bankowe nie zostały przez bank spełnione, to czynność prawna banku polegająca

na wypowiedzeniu umowy kredytu – jest bezskuteczna. W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. W tej sytuacji nie można mówić o wymagalności roszczenia, gdyż umowa kredytowa nadal łączy strony. W okolicznościach niniejszej sprawy nie jest również możliwe potraktowanie pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy kredytu jako wezwania do zapłaty i jednocześnie uznania, że pozew w sprawie zastępuje wypowiedzenie umowy kredytowej i wywołuje skutek rozwiązania umowy kredytowej po upływie 30 dni od jego doręczenia pozwanej, ponieważ pisma z dnia 30 grudnia 2019 r. zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, nie zawierały w swej treści obligatoryjnego pouczenia kredytobiorców o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dawał podstawy do ustalenia, że poprzednik prawny powodowego Banku sporządził pisma datowane na dzień 4 lipca 2019 r., w których ostatecznie wezwał pozwanych do uregulowania na wskazany rachunek – w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania – zaległości w spłacie kredytu, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Z treści pism wynika również, że znalazła się w nich informacja o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (k. 13).

W tym miejscu należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że pełnomocnik pozwanych M. K. i A. K. stanowczo kwestionował fakt doręczenia pozwanym pism z dnia 4 lipca 2019 r.

Nie ulega wątpliwości, że w tym zakresie powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. obowiązkowi dowodowym nie podolał. Oczywiście jest, że aby w ogóle mówić o rozpoczęciu prawidłowej procedury wypowiedzenia umowy kredytu, musi uprzednio dojść do doręczenia wezwania do zapłaty powstałego zadłużenia w terminie minimum 14 dni roboczych i informacji o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jak podniesiono powyżej, w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu doręczenia pozwanym M. K. i A. K. przedmiotowego ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 4 lipca 2019 r.

Przepis art. 61 par. 1 kc określa chwilę skutecznego złożenia oświadczenia woli składanego innej osobie. Następuje to, jak tylko dotrze ono do tej osoby, w taki sposób, że mogła ona się z nim zapoznać. Jeżeli treść oświadczenia woli składanego innej osobie zawarta jest w piśmie przesyłanym pocztą, a przesyłka - wobec niemożności doręczenia - zostanie pozostawiona w urzędzie pocztowym z powiadomieniem o tym adresata, dojście oświadczenia do wiadomości tej osoby, w rozumieniu art. 61 par. 1 kc, następuje z chwilą doręczenia pisma w dniu, przyjętym analogicznie do doręczania pisma sądowego, w trybie art. 139 par. 1 kpc. Zasadniczym celem doręczenia jest to, aby odbiorca faktycznie pismo otrzymał i zapoznał się z jego treścią. Chodzi zatem o to, żeby adresat odebrał korespondencję z urzędu pocztowego w wyznaczonym czasie, co pozwala mu na realne zapoznanie się z treścią oświadczenia. Dopuszczona została możliwość zastosowania do składania i przyjmowania oświadczeń woli w sferze prawa materialnego teoria tzw. doręczeń zastępczych, w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2009 r., IV CSK 53/09 i z dnia 18 kwietnia 2011 r., V CSK 215/11, niepublikowane). Ustawodawca przyjął kwalifikowaną teorię doręczenia, odnoszącą się do konieczności ustalenia możliwości zapoznania się adresata z oświadczeniem w zwykłym toku rzeczy. Oznacza to, że jeśli nadawca oświadczenia doręcza pismo w miejsce, które stanowi miejsce zamieszkania odbiorcy albo miejsce jego stałej aktywności, za decydujący dla uznania go za doręczone uważana jest chwila dostarczenia pisma w to miejsce.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do przyjmowania fikcji doręczenia i możliwości zapoznania się przez pozwanych M. K. i A. K. z treścią pisma, ponieważ w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na właściwe doręczenie pozwanym pisma z dnia 4 lipca 2019 r. bądź tzw. doręczenie zastępcze. W konsekwencji, wysłanie oświadczenia w przesyłce pocztowej nie rodzi sytuacji równoznacznej z dojściem oświadczenia woli do adresata, do momentu faktycznego odbioru przesyłki, lub uzyskania realnej możliwości zapoznania się z treścią awizowanej przesyłki pocztowej, wskutek udania się do placówki odbiorczej. Skutkiem tego musiało być przyjęcie, że w ogóle nie doszło ani do prawidłowego wezwania pozwanych do uregulowania zaległości, ani poinformowania ich o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Skuteczne i dokonane ponad wszelką wątpliwość doręczenie (właściwe bądź zastępcze) pozwanym pisma z dnia 4 lipca 2019 r. skutkowałoby: po pierwsze – otwarciem czternastodniowego terminu do uregulowania powstałego zadłużenia, a po drugie – otwarciem czternastodniowego terminu, w ciągu którego pozwani (dłużnicy) mieliby prawo złożyć wnioski o dokonanie restrukturyzacji ich zadłużenia. Z kolei dopiero w sytuacji, kiedy skutecznie otworzy się dla dłużnika termin do dokonania powyższych czynności i mimo to nie spłaci on w powyższym terminie powstałego zadłużenia, ani nie złoży wniosku o dokonanie jego restrukturyzacji, możliwe jest złożenie przez Bank (kredytodawcę) oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Skoro powodowy Bank nie był w stanie wykazać w niniejszym procesie, na co dobitnie zwracali uwagę pozwani, czy rzeczywiście doszło do skutecznego doręczenia (właściwego bądź zastępczego) im wezwania do zapłaty, to w pełni uprawniona jest konstatacja, że brak jest w sprawie dowodów, aby w ogóle doszło do otwarcia dla pozwanych terminu do uregulowania zadłużenia bądź złożenia wniosku o jego restrukturyzację.

W ocenie Sądu Okręgowego oczywistym jest, że dywagacje typu, czy doszło do doręczenia pozwanym wezwania do zapłaty, jeżeli tak, to kiedy, czy pozwani mieli możliwość zapoznać się z wezwaniem do zapłaty i informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a jeżeli tak, to najwcześniej w jakiej dacie, są absolutnie niedopuszczalne. W tym zakresie nie można czynić mniej lub bardziej trafnych założeń, ponieważ daty otwarcia terminu do uregulowania zadłużenia bądź złożenia wniosku o jego restrukturyzację, i ich upływ – muszą być pewne. Reasumując stwierdzić należy, że w przypadku stosownych zarzutów pozwanych, powodowy Bank miał procesowy obowiązek wykazania ponad wszelką wątpliwość, w jakiej dacie (kiedy) doszło do doręczenia pozwanym pisma datowanego na dzień 4 lipca 2019 r. (ostateczne wezwanie do zapłaty), ponieważ od tego uzależniona była ocena, czy w następstwie ewentualnego braku spłaty zadłużenia i braku wniosku o jego restrukturyzację, Bank był uprawniony do złożenia pozwanym kolejnego oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy kredytu.

Dalece niewystarczające w tym zakresie jest powoływanie się w sprawie na wygenerowane przez powodowy Bank zestawienie, w którym pod liczbą porządkową „ (...)” widnieje informacja o doręczeniu pozwanym w dniu 11 lipca 2019 r. przesyłki rejestrowanej oznaczonej numerem „ (...)” (k. 119). Z powyższego zestawienia wynika, że przesyłka została do pozwanych nadana w dniu 8 lipca 2019 r.

Należy zdecydowanie zauważyć, że: po pierwsze – powyższy wydruk (zestawienie) został wygenerowany przez powoda, a więc stroną ewidentnie zainteresowaną wynikiem przedmiotowego procesu i został on w toku sprawy zakwestionowany przez pozwanych, a po drugie – sama bliskość daty pisma (4 lipca 2019 r.) oraz daty rzekomego jego nadania (8 lipca 2019 r.) i daty doręczenia (11 lipca 2019 r.), nie może sama przez się skutecznie świadczyć o tym, że faktycznie tego dnia, o ile w ogóle, nadane zostało do pozwanych **właśnie pismo z dnia 4 lipca 2019 r.**, które załączone zostało do pozwu (k. 13). Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie przekonuje, że poprzednik prawny powodowego Banku kierował do pozwanych liczną korespondencję. Nie jest zatem wystarczające poprzestanie jedynie na przypuszczeniach i domniemaniach, że w dniu 8 lipca 2019 r. nadano do pozwanych właśnie pismo z dnia 4 lipca 2019 r. stanowiące ostateczne wezwanie do zapłaty, o którym mowa powyżej.

W ocenie Sądu Okręgowego, istnieją również w sprawie bardzo poważne zastrzeżenia, co do rzetelności przedstawionego przez powodowy Bank zestawienia (k. 118-120). Otóż na stronie internetowej Poczty Polskiej „emonitoring.poczta-polska.pl” znajduje się narzędzie do śledzenia przesyłek rejestrowanych (T.). Po wpisaniu do wyszukiwarki numeru przesyłki rejestrowanej, na którą powołuje się w sprawie powodowy Bank, tj. „ (...)”, otrzymujemy informację – „**brak danych o tej przesyłce**”.

Wyłącznie na marginesie należy również odnotować, że w piśmie z dnia 4 lipca 2019 r. (ostateczne wezwanie do zapłaty) jako adres pozwanych wskazano „ (...), (...)-(...) S.”, podczas kiedy adresem zamieszkania i adresem do korespondencji pozwanych, co wynika z umowy kredytu, był „ **(...), (...)-(...) S.**”.

Skoro powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. nie wykazał ponad wszelką wątpliwość, aby dochował trybu upominawczego przewidzianego w art. 75c ustawy Prawo bankowe, to nie doszło do skutecznego wypowiedzenia

pozwany M. K. i A. K. umowy kredytu w rachunku bieżącym z dnia 6 listopada 2015 r. Tym samym powództwo oparte na okoliczności, że dochodzona w niniejszej sprawie kwota jest rzekomo wymagalna – było bezzasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec uwzględnienia zarzutu braku wymagalności zgłoszonego w sprawie roszczenia, ocena dalszych zarzutów zgłoszonych przez pełnomocnika pozwanych stała się zbędna.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd orzekł jak w wyroku. Na podstawie art. 98 par. 1 kpc Sąd orzekł o kosztach procesu.